

abril

Setmanari d'esquerra

Redacció i Administració: Centre d'Esquerra Republicana: Carrer del 14 d'abril, 6

Any IV

Vilafranca del Penedès, 29 de Setembre de 1934

N.º 161

Desficcis espanyolistes

Fa veritable pena de veure el defici del pobre senyor Anguera anant i venint de Madrid com un esperitat embarcat en el trajecte — realment poc honorable — de fundar una sucursal de la Ceda a Catalunya.

El senyor Anguera, que féu de líder de l'assemblea monàrquica dels isidristes, ara fa la llançadora de Barcelona a Madrid per tal de rebre ordres del Gil Robles.

Però ja no és cap secret per a ningú que el senyor Cambó i el senyor Ventosa s'han adonat de les activitats de l'ex-president de l'Audiència i s'han precipitat a parlamentar amb el cap de la Ceda per tal de veure si guanyen per mà al senyor Anguera i s'emporten la preada exclusiva de la representació cedista a Catalunya.

Ara bé. Nosaltres no tenim la més petita intenció de discutir al senyor Anguera de Sojo, i molt menys als senyors Cambó i Ventosa, el seu dret de fer de traïdors i d'anticatalans; però volem remarcar, d'una banda, la visió que de la política catalana deuen tenir el senyor Gil Robles en negociar amb el senyor Anguera la creació a Catalunya d'una sucursal agrària espanyola, i d'altra banda, el defici monàrquic i espanyolista del vell partit dels famosos trenta anys de catalanisme.

El relleu de la figura del senyor Anguera ha enganyat molts espanyols.

Ni Gil Robles, ni Martínez de Velasco, ni els assembleïstes que ovacionaven Calvo Sotelo i Goicoechea al Cinema Monumental, no recorden que la figura d'Anguera de Sojo la féu conèixer a Espanya la República, que li atorgà importantíssims llocs de representació i confiança. Del Govern civil de Barcelona durant el Govern provisional i la presidència de l'Audiència de la ciutat comtal, a la Fiscalia general de la República, durant el Govern Azaña. Aleshores el senyor Anguera tingué el relleu que li donaren els homes que el feren pujar i el consideraven un republicà sincer i un catalanista de bona fe.

Mentre ostentà aquells càrrecs, sota el Govern esquerrà de la República, en funcions les Constituents i aprovat l'article 26 de la Constitució, el senyor Anguera no tingué escrúpols de consciència ni féu present cap reserva dels seus sentiments catòlics.

Servia una República i una Catalunya laiques. Doncs bé: ara ha manifestat que tenia una imatge del Crist al seu despatx oficial de l'Audiència, i que si l'hagués tingut de treure hauria dimitit... El senyor Anguera, doncs, s'ha comportat d'una manera falsa, hipòcrita i jesuítica, i deuen ésser per això que el senyor Gil Robles se n'ha enamorat. El que no ha vist el senyor Gil Robles és que el senyor Anguera no té cap prestigi polític, com ho demostra el fet que la seva presència a Acció Catalana i després a la Unió Democràtica, no salvà aquests dos partits de les desfetes electorals que sofriren, i que després no s'han ressentit gens que se n'anés; això, naturalment, sense comptar el fracàs absolut de la gestió del senyor Anguera al Govern civil de Barcelona i el calvari que hagueren de passar per a recollir cent duros els que li volien regalar una vara...

Per altra banda, suposant que la cobejada exclusiva de la Ceda a Catalunya sigui atorgada a la Lliga, haurem de concedir noves glòries anticatalanes al senyor Cambó i al seu lloc-tinent senyor Ventosa. Sigui com sigui, es veurà més clar que mai l'esperit nacionalista (pobre Prat de la Riba!) d'aquestes dretes anticatalanes que es venen Catalunya a la monarquia per defensar el dret a la usura.

D'aquests prohoms dits catalanistes que van i vénen de Madrid a implorar la protecció de Gil Robles per a establir a casa nostra una sucursal espanyola de la més forta organització anticatalana, no cal esperar-ne res de bo...

Davant d'aquests fets vergonyosos, l'exemple de les esquerres catalanes unides, compactes, en defensa dels ideals purs de Catalunya, representen la millor bandera de combat contra la llopada famolenca de la nació amparada i protegida pel lerrouxisme.

Les economies dels pobles s'enriqueixen amb els règims de cooperació.

Signeu les fulles d'inscripció de soci de la COOPERATIVA SANITARIA DE FARMACIA!

Feixisme

En aquests darrers temps sembla accentuar-se l'empenta feixista en el medi polític dels pobles europeus i això fa que seriosament pensem parlar avui d'aquest problema que vé a atacar a fons la essència democràtica dels pobles.

És enjudiciar malament les coses. Creure com a únic perill que pugui portar-nos al feixisme, són propagandes més o menys atrevides. I les exhibicions de camises d'un o altre color; el fet és quelcom més greu i cal cercar-lo en les mateixes masses del poble que el fan reaccionar fatalment en aquest sentit com a reacció enfront de governs afeblits i en contra de les commocions dels baixos fons socials. És aquest el cas d'Itàlia que dels maneigs del comunisme revolucionari passà a l'estat feixista com a reacció davant la impotència dels governs democràtics, i d'aquest i de cap altre és la responsabilitat del règim en què avui es troba subjecte Itàlia. I a Espanya, el mateix adveniment de la Dictadura, no feia altra cosa que aprofitar aquell estat difús de descontent general davant la manca d'autoritat i d'afebliment en el govern.

Cal que tots meditem sobre aquest estat de coses i no ens deixem empènyer en volguer trobar el perill en coses que en el fons són purament il·lusòries. Crec que fa atancar molt més les possibilitats d'adveniment d'un règim feixista, les bombes, els atracaments a mà armada, les vagues sense finalitat, si no és la de volguer aguditzar més i més la crisi econòmica, la manca d'autoritat i l'impunisme en tots els ordres. Quant equivocades estan les masses obreres que de bona fe creuen en la bondat d'aqueixes tàctiques, ja que després de aquest estat de coses no pot venir res més que repressions violentes sots governs autoritaris. I si és que admeten aqueix fet que és evident en la història de tots els pobles, és que creuen que sots el règim de dictadura és més factible el preparar i treballar per un nou estat social? Els que així creguin, que mirin el que fan i poden les oposicions en aquells pobles de règim dictatorial. Que vegin com són tractats en manxevics, els anarquistes i les mateixes fraccions dissidents del partit comunista a Rússia. Que mirin què han fet els socialistes i comunistes a Alemanya enfront de les repressions de Hitler. I què fan aquelles avalanxes comunistes d'anys enrera a Itàlia. I si no volen mirar tan enllà, que es contesti aqueixa pregunta: Què feien tots aquests revolucionaris de casa nostra durant la Dictadura?

Som a temps encara per a evitar el perill, tant pels que governem com pels governats. Els governants perquè no és incompatible la democràcia en fer sentir a tots els ciutadans el respecte a les lleis i això en forma resolta i valenta i sots el recolzament de tota la força del poder sense afebliments ni desviacions. I pels governats, perquè dins els règims de democràcia i de majories són possibles totes les innovacions i els assatjos més avançats en matèries legislatives. Però jamai serà l'atemptat, ni l'atracament, ni les vagues indegudes ni la força persuasiva de la metralla, altra cosa que l'anul·lació dels principis democràtics per normes noves derivades de governs autoritaris.—Dr. J. DENCÁS

Centre d'Esquerra Republicana

DOMENEC RAMON (Secretari del Conseller de Treball de la Generalitat) ens parlarà sobre el tema:

AVUI, DISSABTE, a les deu de la vetlla:

Cap a un nou 10 d'agost?